

DISPUTATIO IVRIDICA

De

IIS DOMINIA
RERUM ACQUIRENDI MO-
DIS, QUÆ DESCENDUNT EX
JURE GENTIUM

Quam

CHRISTO duce & auspice,

Præside,

Dn. M. ANDREA Klessen/Halberstad.

*In celeberrima Academia Lipsiensi exercitij
gratia defendere conabitur.*

PHILIPPVS OHEIM Stetino-Pomeranus.

Habebitur 25. Maij horis & loco consuetis.

HALÆ SAXONUM,

Excudebat Christophorus Bismarcus, Anno 1613.

Consultissimo, Clarissimo & Doctissimo Viro,
Dn. IOANNI CHRISTOPHORO FRI-
DERICO I. U. Doctori eximio, & in alma Lipsien-
si Advocato atq; causarum patrōno primario.

Nec non

Ornatissimo & docto Viro

Dn. BENEDICTO OHEIM Philosophiæ magistro
& medicæ artis candidato, fratri suo Ger-
mano

D. & C.

Respondens

PRÆFATIO

Nbenè constituta Repub. rerum communio
 tolerari nec debet nec potest: tum quod do-
 miniorum distinctio à Jure Gentium introdu-
 cta l. 5. ff. de J. & J. l. 1. in fin. ff. de furt. l. 11. Instit. de rev.
 & à jure Divino approbata sit Genes. 4. vers. 4. Exod. 20. ver.
 17. 1. Corinth. 6. vers. 10. 1. Johan. 3. vers. 17. Obstare videtur c.
 8. Resp. pete ex l. 2 §. legis 23. C. de vet. Jur. Enucl. tum ob re-
 gendas lites aliasque gravissimas causas, & rationes
 s. digito quasi monstrat l. in re 26. ff. de servit. urb. præd. l. cum pa-
 77 §. dulcissimis 20. ff. de Legat. 2. Et tale persequitur Donellus li.
 mm. c. 7. Arius Pin. in 2. p. Rubr. C. de rescind. vend. n. 15. & sequ.
 edd. ad l. 42. n. 7. ff. de V. S. Arum. disp. 4. th. 2. Lucas Osiander in
 bir. Controvers. c. 7. ubi ad contraria Anabaptistarum argu-
 ta respondet. Hinc tractatio de acquisitione Dominio-
 non minima & infima pars Iurisprud. esse videtur.
 erit a. doctrina de acquisitione dominiorum commo-
 nè in duo summa capita distingui: quorum primum
 dominiorum speciebus; alterum de ipsis dominia ac-
 rendi modis ager. Ex his ultimum est bipartitum: nan-
 imur enim Dominium vel Iure Gentium vel Iure Ci-
 & hinc modi dominia acquirendi sunt Iuris Genti-
 vel Iuris Civilis §. fin. Instit. de usu & habit. l. 1. in pr. ff. de ac-
 rer dom. §. singulorum Instit. eod. ibiq. Dd. Et licet in his textib.
 terpretib. ibi ij modi quos nos modos Jure gentium vocamus,
 naturalis nominentur, hoc tamen sit ratione juris naturalis se-
 arij, quod nihil aliud quam ipsissimum Ius Gentium. Nam
 nullos

omnes acquirendi dominia modos Juris merè naturalis esse inde perspicuum est, quod distinctio Dominiorum Iuri Naturali contraria sit junct. l. 4. & 5. ff. de J. & J. idq. discretis verbis traditur §. singulorum Instit. de rer. div. In hac nostra disputatione de modis Dominia acquirendi ex Jure Gentium descendantibus agemus.

T H E S I S I.

Iure gentium dominia acquiruntur (a) vel per apprehensionem (b) vel per accessionem (c) quarum illa fit seu occupatione (d) quæ aut violenta, & contingit vel venatione (e) vel captura (f) aut non violenta quæ fit vel juvenatione (g) vel traditione (h) Hæc vel confusione (i) vel specificatione (k) seu accessione propriè ita dicta, quæ aut naturalis, aut industrialis. (l)

(a) Tot & nec plures nec pauciores Dominia rerum acquirendi modos Iuris Gentium esse, quam hic a nobis referuntur clarum est ex t. t. Instit. de rer. div. & t. t. ff. de acqu. rer. donr. Obstat videtur quod in l. in traditionibus C. de pact. duo saltem dominia acquirendi modi ponantur scil. Traditio & Usucapio. & cum Contio i. disp. c. 8. hanc omnes Iuris Civilis, illam omnes Iuris Gentium dominia acquirendi modos sub se comprehendere. Omnes autem hosce modos in duas species apprehensionem & accessionem includi posse putat Contius i. disp. 18. in pr. & n. 12. Forc. Neyc. dial. 84. n. 4. Donell. 4. Gomm. 7. & 5. Com. 1. dn. Hackel. illust. qu. disp. 18. th. 1. m. d. quod etiam nos sequimur. Diss. variè interpretes in §. singulorum Instit. de rer. div. Goedd. ad l. rei appellatione 23. n. 4. ff. de V. S. (b) In nostra autem distinctione per apprehensionem omnem contractum rerum qui appropriandi animo, vel à nobis, vel ab ijs qui nostra potestati subjecti sunt fieri solet, denotamus. (c) Sub accessione v. in genere omne id quod rei nostræ accedit quocung. modo id fiat comprehendimus. (d) Per occupationem talem contractum qui ex sola nostra voluntate dependet, & ex-

externa personæ interventu haud opus habet, significamus. (e) Venationis vocem hic generaliter & ita accipimus ut non modo Venationem propriè sic dictam (quæ est quadrupedum ferarum in sylvis & campis) sed & piscationem & aucupium sub se comprehendat, id quod §. feræ igitur Inst. de rer. div. & §. omnia l. 1. ff. de acqu. rer. m. suadet, ubi dicitur: Omnia animalia quæ in cælo h. e. aere, terrâ aquâ seu feras pisces ac volucres capientium fieri. Dicimus autem venationem occupationem violentam, propterea quod armis & subdolo perficiatur. (f) Licet captura nomen in se tam latum sit, ut occupationem quoque sub se complectatur: hic tamen eandem, pro eadem violenta occupatione qua in bellis res hostium acquirimus solummodo accipimus, & venationi disparatè opponimus. (g) Hic modus acquirendi rectè refertur ad apprehensionem & quidem ad eam apprehensionem quæ fit occupando. In inventione enim non visio; sed occupatio rei transfert dominium, unde si duo rem vident alter prior, alter posterior, & is qui posterior eandem conspexit, prior apprehendit, non qui prior conspexit; sed qui prior eandem jacentem apprehendit dominus est judicandus secundum Dd. in l. si Barsatoram C. de fidejuss. & mandat. Rectè autem inventionem occupationem violentam nominamus: nam sine armis & strepitu ea non potest perfici (h) Per traditionem talem contactum seu apprehensionem qua sine externa alicujus personæ interventu ac voluntate contentiente perfici haud potest, significamus. Et quidem rectè ponitur traditio inter modos acquisitionis Juris gentium per l. qua ratione 9. hæc quoque ff. de acqu. rer. dom. §. per traditionem Instit. de rer. div. ff. videtur Ulpian. in frag. c. 19. & vid. apud Wesemb. ad §. 2. Instit. de tamen. ordin. & eum secutum Fomannum disput. 9. th. 26. m. 1. qui per apprehensionem perficiuntur. Traditio enim vera est sine apprehensione nulla, l. traditionibus C. de pact. l. serv. C. de rei vind. facit in traditione ad translationem dominij apprehensio corporis, nec præterea vacua possessionis oblatio necessaria est ut communiter

niter sentiunt Dd. & gloss. in l. si ager ff. de rei vind. per §. per traditionem Instit. de rer. div. l. 20. ff. de acq. rer. dom. arg. l. naturaliter 12. ff. de acqu. poss. quod sequitur Castrensis in l. 2. de act. Empt. & Donell. 4. Comm. 19. Diff. Contius 1. disp. 8. Wesemb. in parat. de contrah. empt. Hottom. illustr. quæst. 11. Myns. 1 obl. 53. per l. cum res 12. C. de probat. qui prædium 13. C. de distraet. pignor. l. 2 §. 1. l. 3. §. 2. C. de act. Empt. l. 18. de vi & vi armata. *Ficta tamen traditio sine apprehensione fieri potest* §. interdum Instit. de rer. div. cujus rationem reddit Wesemb. & Baro ibi. (i) *Licet interpretes subtiliter distinguant inter confusionem & commixtionem: confusionemq; rerum liquidarum & earum quæ difficulter separari possunt: commixtionem siccæ & illarum rerum quæ facile separari possunt esse, statuant fundament.* §. 22. & sequ. Instit. de rer. div. *tamen cum hæc voces sæpius confundantur ut ex l. Pomponius in præ junct. 2. sed si plumbum ff. de rei vind. videre est, nos quoq; hic latam significationem adhibemus, & hæc voces pro uno eodemq; sumimus.* (k) Gædd. putat p. 3. disp. 3. th. fin. *specificationem confusione quoq; fieri, & confusionem sub se complecti. Verum hæc longè diversa sunt: Confusio enim dicitur quando corpora diversa unius vel diversa materia ita permiscantur ut non unum corpus, vel unam novam speciem constituent, sed diversa corpora. Specificatio verò vocatur quando diversa species ita permiscantur ut novam à prioribus diversam speciem constituent. Proinde si latissimè & improprie accipiatur verbum specificationis opinionem Gædd. admittimus: sin verò strictè & proprie sumitur eam admittere haud possumus.* (l) *accessione speciali seu proprie ita dicta d solummodo quod rei quidem nostræ accedit, non tamen ita cum eo copulatur, ut cum re nostra vel unam speciem, vel unum confusum Chaos constituat, comprehendimus, eamq; dividimus in naturalem, & industrialem argum. §. item ea cum §§. seqq. junct. §. cum in suo §§. seqq. Instit. de rer. div. de hac accessione speciatim ita dicta vid. Peckelm in c. 42. de R. l. in 6. Althus. lib. 1. jurisprud. Roman. c. 15. in pr.*

Venatio

Venatio non quidem animalia (a) Cicura (b) attamen
 ias feras semper (c) Cicuritas ac mansuetas tum si
 suetudinem redeundi deserunt (d) sive in proprio, sive
 alieno fundo captat, capientium dominio subiecit, in
 tum ut quam diu sub potestate nostra sunt, nostri do-
 mi esse iudicentur.

De Vena-
 tione.

(a) *Quomodo per venationem quid acquirere possimus, ut eo
 intelligatur distinctionem quandam animalium institue-
 Sciendum igitur ex distinctione ad IC. pertinente, animalia esse
 fera, vel Cicura, vel Cicurata. Fera animalia dicuntur qua o-
 ad indomita sunt natura, & in sylvis, campis ac aquis degunt,
 generis cervi lepores, ursi, leones, grues, vultures, Phasiani,
 res, pisces, castores, mergi, &c. quibus etiam annumerantur a
 pes §. apium quoque Instit. de rer. div. quod tamen de apibus al-
 non inclusis accipiendum putamus, cum quo convenit Ius Sa-
 quod omnia illa animalia fera natura facit, qua a pastoribus
 dari nequeunt gloss. Landrecht/lib. 2. art. 40. Cicura & mansue-
 que domi nobiscum in nostris fundis habentur ut boves equi,
 gallina anseres, quarum dicitur ultimarum specierum non
 sed mansuetam naturam esse inde arguit Imper. Justinianus
 dentur gallina fera, & anseres feri §. Gallinarum Instit. de rer.
 Cicurata seu mansuetas animalia vocantur qua naturaliter
 em fera natura sunt, sed accidentaliter hominum industria &
 entia mansueta sunt reddita: cuius generis opinione J. C. §. pa-
 m quoque columba pavones cervi mansueti, & id genus al-
 lia. Quibus nos quoque, apes alveis inclusos annumerandos pu-
 s, ed quod eos in alvearia vel arborem includendo quis & cicura-
 suos facere dicatur arg. d. §. pavonum quoque & arg. l. 3. §. qui-
 et l. 16. ff. de acquir. poss. etiam de jure Saxon. gloss. Weichbild §/
 120. Nam licet hac & ejusmodi alia animalia a Justiniano
 §. api-*

§. apium quoque & §. pavonum quoque Instit. de rer. div. *fera natura*
esse dicantur, eadem tamen fera cicurata & mansuefacta esse ipsa
verba hor. text. ut & l. 37. ff. de furt. luculentissime ostendunt (b) A-
nia *lia Cicura per venationem nullo modo occupari, sed à domino*
quocunq; loco vindicari possunt, in tantum ut in eadem restituere
recusantem domino detur furti actio etiam pro gallina unica §. galli-
narum Instit. de rer. div. Nec obstat quod cum de minimis non curet
prator, ob rem tam parvi momenti furti actio non institui posse, vi-
deatur: furti enim actio non ex re subtracta, sed ex qualitate facti
astimanda est. Nec etiam obstat, quod doli actio non competat de mi-
nori summa duobus aureis l. 4. C. de restit. in integr. dolus enim pra-
sentis cum quo contrahimus facilius praeaveri potest quam ignoti
furtum, ut ita dispar hic subsistat ratio. Taceo quod doli actio sit ex-
traordinaria & proinde de re minima non detur, fundani. l. scio 4. ff.
de in integr. restit. furti verò actio sit ordinaria quam responsionem
habet Myns. in §. gallinarum n. 2. hic. De jure Saxon. possum gallinas
alienis domum meam involantibus ibiq; damnum dantibus alas
amputare, easq; domum remittere Weichbild art. 121. Si verò eas occi-
dero teneor solvere pro gallinis singulis dimidium solidum Landrecht
lib. 3. art. 51. (c) Ex animalibus ea quae omnino fera natura existunt,
venari de jure gentium Cuius licitum est, in tantum ut contra me
in funda venari prohibentem actionem injuriarum habeam l. 13. ff.
de injurijs ex ea ratione quod sicut aqua profluens, & aer quo ad pro-
prietatem nullius sint in bonis §. & quidem Instit. de rer. div. Sic & a-
nia *lia in aere (in quo degere fera quoq; rectius dicuntur, nec solo*
coherere secundum gloss. in l. fin. vero quasi vento C. de alim. pupill.
præstand.) ac aqua degentia rectè nullius censcantur, proindeq; occu-
panti cedant §. all. fera igitur & §. apium Instit. de rer. div. Et hoc in
tantum procedit, ut aves & terrestria animalia quod concernit, non
modo meum proprium, sed & alienum fundum venandi, & aucu-
pandi gratia ingredi all. §. fera & §. apium l. 3. ff. de acqui. rer. dom. &
proin-

proinde apes quoque cum feri vermes sint alveis non inclusas ex alieno fundo capere possumus d. S. apium, & quicquid ita pervenationem capio meum efficitur, modo illud ceperim non n. persecutio, ut nec vulneratio; sed captura feram efficit d. illud quæsitum d. loc. l. 1. d. illud quæsitum ff. cod. meumque manet tam diu, quam diu id in potestate mea, vel ego illud persecutione mea recuperare possumus illudque postquam ausugit persequor, persecutione vero mea cessante vel animali in tali statu posito ut recuperare difficilime illud possum naturali libertati restitutum censetur, & occupanti cedit d. feræ cum §§. seqq. duob. Inst. de rer. divis. l. 1. in pr. §. 1. ff. de acq. rer. dom. Fera enim non censentur fructus fundi, sed in eo liberè vagantur fundumque pro libitu relinquere possunt l. 3. §. item feras ff. de acq. rer. dom. W. c. senb. in parat. ff. de acq. rer. dom. n. 7. Fera tamen animalia tam terrestria tam volatilia alicujus vivario inclusa inde citra furtum eximi non possunt, quia in privati possessione & quodammodo fructus fundi existunt d. §. item feras cum §. seq. Licet autem in fundo alieno venari possumus, nec in venationem actione ulla conveniri possumus: tamen is cui fundus est potest prohibere, ne venandi aucupandi aut melius apes auferendi causa ipsius fundum ingrediar & si contra hanc prohibitionem facio, habet in me actionem injuriarum all. §. feræ & S. apium l. 16. ff. de servit. rustic. præd. non tamen sic contra prohibitionem capta dominus fundi; sed venator acquirit d. feræ inst. d. lo. l. in laqueum 15. ff. de acqu. rer. dom. l. agrum C. de servit. & aqua, & si tali modo omnibus in meo fundo venari interdico, illique per tempus immemorabile acquiescunt, hoc ipsum mihi jus proprium ac tale acquiro ut nemo postea in meo fundo venari possit cum talis prescriptio insit privilegij sui l. 1. 2. ac 11. C. de servit. & aqua l. 3. de usus 19. q. 1. C. de aqua quotid. & æstiv. & me non minus ac lex feræ consuetudo in meo jure firmet casuper quibusdam §. præterea de V. S. W. c. senb. in parat. ff. de acq. rer. dom. n. 7. Et tali modo acquisiverunt principes venationes in plerisque locis sibi que eisdem quasi proprias dicarunt, in tantum tamen ut hodie non modo in publicis; sed & in privatis fundis ac me-

ribus easdem privatis rectè interdicere possint: subditi enim dum
 quieverunt in facta prohibitione principes, aliosq; prohibentes in
 jure venationum ita firmarunt, ut hodie nemo subditorum seu pri-
 vatorum, venatione uti possit, nisi qui vel similiter per tempus im-
 memoriale non modò utendo, sed & alios prohibendo hac venatio-
 num jura sibi acquisivit l. si quisquam ff. de divers. temp. præscript.
 vel cui hoc speciatim à principibus indultum. Nec refert quod infer-
 ri possit, principium hujus præscriptionis vitiosum esse, quia prohi-
 bitio venationum est contra libertatem naturalem: nam patientia
 subditorum hunc titulum & initium sufficienter & ita purgat, ut
 hi non modò in acquisitionem consentire, sed & venationum jura
 ad præscriptionem eorundem tacentes principibus quasi motu
 proprio deferre videantur. Taceo quod aliàs principes ob
 utilitatem publicam huic naturali libertati derogare & venandi li-
 centiam non modò restringere; sed & omninò subditis venationes
 jure interdicere possint, ut deducit Fachin. 1. Controv. 1. & Heig. p. 1.
 uæst. 15. n. 33 §. seq. ac in comm. Instit. ad §. seræ 12. n. 12. & seq. Wes-
 n parat. de acqu. rer. dom. Zoanetta in tract. de empt. vend. sub pacto
 retrovend. n. 148. & in tract. de duplici venatione n. 36. & dn. Hack.
 disp. illustr. 19. th. 2. lit. f. Colerus decis. 101. & 148. Pruckm. in tract. de
 regalib. & venatio c. 4. n. 7. & seq. Sebast. Medices de ven. p. 1. quæst. 5.
 quorum argumenta ostendunt. 1. Principes aliosq; superioritatis
 jura habentes tum in proprijs qua jure privatorum habent, tum in
 publicis nemoribus ac sylvis indè venationes subditis rectè interdi-
 cere, quod quilibet ne alter suum fundum venandi aucupandi & a-
 pes ac mel auferendi gratiâ ingrediatur, jure prohibere possit ut su-
 pra deductum: Sylva publica verò, maria, litora maris, aliq; loca
 publica jure superioritatis quasi privati fundi principum facta sint,
 l. litora 3. ff. ne quid in loc. publ. l. de precatio 9. ff. ad L. Rhod. de jactu.
 2. Principes aliosq; superioritatis jura habentes in ipsis privatis quoq;
 subditorum fundis propter publicum interesse ne sicut agricola, opifi-
 caces & id genus alij homines, agriculturam, opificia per venatio-

num iucunditatem affecti relinquunt, ne venationibus dediti, latrocinij affuecant, & ne species animalium devastentur per nimiam venationem ac similes ob causas interdicere posse. 3. Principes aliosq. superioritatis jura habentes ob publicum interesse inter eos ipsos subditos q. venationū jura obtinet, certū venandi modū p̄scribere posse, quotiescūq. publica utilitas id exigat. Diff. Joh. Faber & alij in §. feræ Inst. de rer. div. horum Contradictentium argum. dissolvunt Fach. Zoan. d. d. lo. & Eber. Speckhan qq. J. cent. i. qu. 97. Sic ergo agricolis in venationibus certum modum p̄scripsit Fridericus Imper. in c. i. §. si quis rusticus verū nemo retia de pace tenenda in usū. Feud. Sic Jus civile in itineribus frequentatis foveas facere & tendiculas ponere ad capiendas feras nulla monitione precedente prohibet l. qui foveas 28. ff. ad L. Aquil. Sic idem Jus Civile piscatoribus noctu in litore maris ignem accendere interdicat, ne decipiantur nauta putantes ad portum se appellere l. ne piscatores ff. de incend. ruin. & naufr. Sic Jus Saxon. interdicat omnem venationem Si seges jam in articulos seu genicula surrexit Landrecht lib. 2. art. 61. Sic Jus Saxon. feram in alienam sylvam tendentem cum canibus non nisi absq. in flatu corniculi venatorij persequi concedit Landrecht lib. 2. art. 61. Sic idem Jus Saxonum alienum fundum venandi gratiā ingredi non modò tūm quando dominus id prohibet Weichbild sub tit. das man auff andern Gütern nicht jagen soll & gloss. Weichbilds art. 122. sed & generaliter ipso jure licet per p̄scriptionem in alieno fundo venand. Jus acquisiv. verū sub p̄na centum florenorum in ordinat. Provinc. von jagen/hetzen vnd Hünnerfangen/interdicat. Sic nostri Illustrissimi Duces Saxonicī statis temporibus scilicet quibus fera generationi & propagationi dedita sunt venari prohibuerunt. Sic iustissimi cat. si. & medijs principes aliq. jurisdictionem exercentes venatione quibusdam in suis proprijs etiam fundis planè ademerunt, eaq. jura sibi solum modò usurpare caperunt; quod quidem Geil. 2. titl. 68. n. 10. non plane in iuriosum putat, modò hac jura venationum exer-

centes operam dent ne fera privatorum agros depascantur, & si aliter fiat, damnum resarciant. De eo autem hic disceptant interpretes: jura venandi aucupandi in sylvis aliena iis qui venationum jura obtinent, e. g. aliis interdiciunt an servitutis realis pradio coherentis, an servitutis personalis jurisdictioni perpetua quasi propria, an verò regalis nomine competat? Zasius in sing. resp. lib. 1. c. 11. Geill. 2. obs. 66. Myns. in Instit. ad §. inter rusticorum n. 6. & 7. servitutem realem putant, quam opinionem consuetudine Germanie Universalis receptam dicit. Dn. Hackelm. q. 3. illustr. disp. 7. th. 19. memb. 1. Zoan. in rep. l. 2. C. de pact. inter. empt. & vendit. Hartm. Hartmanni lib. 2. pr. obs. tit. 23. c. 3. Servitutem jurisdictionalem vocant, eamq. sententiam legibus consonam existimat Dn. Hackelm. d. th. 11. c. Heig. 1. quaest. 15. n. 44. Andreas Knichen de Privil. Elect. & Ducum Saxonia & Pruckm. in tract. de Regalib. venationum jura ad regalia referunt, quibus respondet Vulteijs 1. Feud. c. 5. n. 7. & Nioll. disp. feud. 11. th. 3. Nos venationum jura pro diversa consideratione, & ad servitutes pradiales arg. l. quaesitum 12. §. si in agro 12. l. fundo 22. ff. de instit. vel inst. leg. & ad servitutes jurisdictionales arg. l. 28. ff. de servit. & ad regalia fundam. c. unic. quæ sint regalia in verbo piscationum. & inde quod Electores principes, aliiq; status imperij hodiè jure venationum infeudentur. Illud item in questione est: an jura venationum habentes mortis supplicio contra interdictum eorum feras capientes rectè afficiant? De jure quidem Saxonico antiquiori propter venationem contra prohibitionem principum factam nemo capitaliter vel corporaliter puniri potest & andrecht lib. 2. art. 61. & hoc quoq; hodiè observari debere statuimus cum Wesemb. in parat. ff. de acquir. rer. dom. n. 7. Eberhard. Speckhan. cent. 1. quaest. 98. Tiraquello de nobil. c. 3. 7. n. 150. Marant de ord. jud. p. 4. dist. 1. n. 45. & dist. 3. n. 17. Sebast. Med. in tract. de venat. piscat. & aucup. quaest. 5. n. 7. Goden. Consil. 70. qui ibi elegantissimas sanè & firmissimas rationes adducunt. Hac de venatione propriè sic dicta ac aucupio. Ab his illud venationum ge-

nam quod piscatio dicitur suas diversas habet observantias: nam aquas quod concernit licet in mari, fluvio, lacu & stagno publico jure gentium inspecto liberè piscari possim d. s. fe. x & s. apium Inst. de rer. div. d. s. item feras: de jure civili tamen novissimo hodie cum regalibus investiti piscationem in publicis fluminibus jure superioritatis prohibere possunt arg. c. unic. quæ sint regalia in usib. feudor. l. 1. §. permittitur 41. junct. §. seq. ff. de aqua quotid. & æstiv l. fin. C. de aqua ductu. Diff. Capoll. in tract. de servit. rustice præd. rubr. de piscat Rosenth. in Synopsi juris feudalis c. 5. quæst. 26. Privatæ vero aquas quod attinet in lago, stagno, diverticulo alieno, qui piscatur statim propter ipsum factum licet prohibitio non præcesserit, actione injuriarum imo furti conveniri potest. & sic furtim capti pisces à domino exterqueri possunt l. 13. in fin. ff. de injur. d. s. item feras l. 3. §. quicquid autem ff. de acquir. rer. dom. l. funes 15 ff. de act. empt. l. venat. ff. de usur. Diff. Cujacius 4. Obs. 2. Duar. ad l. possideri §. item feras ff. de acq. poss. per illum text. eò quod pisces ceu fructus aquæ sint, & se instar pomorum aliorumque fructuum habeant quos citra furti crimen in alieno fundo decerpere non licet t. t. de arbor. furt. Cæf. Si tamen sic in stagno aliove loco privato positi pisces ruptis aggeribus in flumen publicum deferuntur, eos vel quilibet liberè, vel is cuius sunt regalia occupare poterit arg. d. s. quicquid autem. An vero privati longà consuetudine flumen publicum privatum facere, & ex eo quod in aliquo fluminis publici diverticulo soli pluribus annis piscari soliti sint, prætextu longæ consuetudinis alios à piscatione excludere possint rectè quaritur? Negativè subscribimus arg. l. 6. ff. de rer. div. in pr. l. 4 s. ff. de Usucap. l. 11 ff. de contrah. empt. & per ea quæ habet Connentus 3. Com. 16. Donell. §. comm. 12. Gædd. ad l. 5. ff. de V. S. Cujac. ad l. 16. ff. de servi. rust. præd. Diff. Dd. per l. 7. de divers. temp. præscript. ad quam resp. Cujac. ad d. l. 45. ff. de Usucap. Diff. & Petrus Faber ad l. non est singularis ff. de R. l. & ex parte Forcat. Necyom. Dial. 85. p. 351. (d) Cicurata & mansuesacta animalia quod attinet, hæc non prius ab alio occupari possunt, quam si animum redeundi abjiciunt §. pavonum Instit. de rer. div.

rer. div. quam rejicisse videntur si revertendi consuetudinem intermittunt, all. loc. quod ex quot actibus cognoscatur, arbitrio judicis relinquendum leg. 1. §. 2. in fin. ff. de jur. deliberandi. Necesse autem est, ut hanc consuetudinem proprio motu intermittant: Si enim inescationibus à proposito per vicinum avertantur, & hoc casu per venationem occupentur, vel alias vi nobis adimantur, habeo in occupantem actionem furti l. Pomponius ff. famil. erciscund. l. si pavonem ff. de furt. §. pavonum Instit. de rer. div. etiam de jure Saxonico, quod in eum qui apes ex alveariis exivit, actionem furti competat, disponit gloss. Weichbilds art. 120.

III.

Captura, personas & res bello justo captas, capientibus adjudicat.

Ut in venatione, sic & captivitate res nostro dominio subjicimus §. item ea Instit. de rer. div. l. adeo in pr. ff. de acqu. rer. dom. l. 1. §. 1. ff. de acqu. possess. modo bellum justum sit h. e. tale quod à populo Romano aliis, vel ab aliis, populo Romano indictum, vel inter eos, qui superiorem non recognoscunt, geritur, hi enim hostes proprie dicuntur, ceteri pradones l. hostes ff. de captiv. & postlim. revert. l. hostes ff. de V. S. & quidem persone & res mobiles in bello capta militum capientium fiunt d. §. modo non obstat mos vel pactum: Ex nonnullarum enim gentium belligerantium more vel pactis captivi dūq; soluto liberi fiunt. Res immobiles verò belli duci, vel populo qui bellum gerit, acquiruntur l. captivus ff. de captiv. & postlim. revert. Si tamen in bello capta nostra potestati eximuntur, similiter ut fera capta nostra esse desinunt d. §. item ea quæ ex hostibus.

IV.

Inventione acquirimus vel res, quæ nondum in alicujus dominio fuerunt (a) vel res pro de relicto habitas, (b) vel thesaurum (c).

(a) Pro rebus quæ nondum in alicujus dominio fuerunt habentur

bentur gemmae, lapides Margaritæ (qua species quomodo invicem differant de eo consule l. si non sunt §. fin. ff. de auro & argent. legat. ubi dicitur, quod gemmae sint materia pellucida, & gemma quasi geminae nominantur, quam Etymologiam improbat Laurent. Valla lib. 6. elegant. c. ult.) aliq. in maris litore nascentia. Hac omnia similiter ut mare jure naturali omnibus communia sunt proindeq. cum in nullius dominio existant, occupanti cedunt §. item lapilli Instit. de rer. div. (b) hoc item modo acquiruntur res pro derelicto habitæ §. quæ ratione Instit. eod. l. i. ff. pro derelicto. Dicuntur autem res pro derelicto habitæ, quas dominus ita abjicit, ut easdem in rebus suis amplius habere noluerit §. all. unde illæ res quæ in tempestate à nautis levandæ navis gratiâ ejiciuntur §. alia sanè fin. Instit. eod. l. 2. in fin. l. 8. ff. ad L. Rhod. de jact. l. 9. §. alia ff. de acqu. rer. dom. l. 21. §. i. ff. de acqu. poss. vel incendij causa projiciuntur l. i. ff. de incend. ruin. & nauf. vel è rheda currenti ignorantibus domini decidunt §. all. alia l. 43. §. qui alienum ff. de furt. vel alias amittuntur §. alia Instit. de rer. div. Cum nō abjiciendi, sed majoris piculi evitandi causâ relinquantur, pro derelictis nō sunt habendæ, hinc non sunt occupantis, sed legitimo domino sub pœna furti sunt restituendæ jurib. all. d. l. falsus creditor §. qui alienum, quid & §. proinde ff. de furt. De jure quoq. Saxonico, rem alienam inveniens, vel à latronibus ac furibus recuperans, vel si domino rei eandem petente se eam habere negat, vel si non notum facit edicto publico, quod hanc rem alienam secum habeat furtum committit: non tamen ordinariâ pœnâ furti puniri potest in differ. Zob. à Roman. editis part. 2. diff. 61. Sabiniani tamen existimarunt, nautas in naufragiis res ejectas pro derelicto habere, eò quod ex duobus unum eligant, & in ipsam jacturam rei consentiant l. falsus 43. §. qui alienum cum §. seq. & §. pen. ult. ff. de furt. id enim necessitate compulsi faciunt nautæ, in necessariis autem nemo liberalitatem exercere presumatur, & hac Sabinianorum jã dudum explosa est sententia per contraria responsa l. qui levandæ 8 l. 2. in fin. ff. ad L. Rhod. de jact. §.

act. §. alia sanè Instit. de rer. div. & constitutionem novam authent.
 quo jure novissimo res naufragorum surripientium bona fisco adju-
 dicantur, non obstante contraria consuetudine auth. navigia C. de
 furt. Si tamen nauta animo rem derelinquendi jactum faciunt, res
 sic derelictas occupantiū fieri non negamus, sed potius cum Ulp. & Sa-
 pinianis in d. l. falsus §. quod si dominus & §. si jactum ff. de furt. affirma-
 mus, quæ voluntas nautarum unde elici possit eleganter explicat
 Conanus lib. 3. c. 3. & Menoch. lib. 5. præsumpt 30. Illud hic ab inter-
 pretibus investigari solet. An inventor ob restitutionem factam
 premium exigere possit? Negativa verior videtur per d. l. falsus §.
 ergo ff. de furt. Schneidvv. tamen in §. fin. Instit. de rer. div. hanc opinio-
 nem limitat, quod inventor pro operæ rei conquirendæ causâ adli-
 bita licitò præmium petat, quod Jacob. de Bellovisio lib. 1. c. 10. n. 54.
 præst. Criminal. ampliat dicendo inventorem posse uti retentione do-
 nec de interesse satisfiat. De jure Saxon rem alienam inveniens pu-
 blico edicto ex cathedra ecclesie notificare debet, se hanc rem inve-
 nisse. Publico hoc edicto facto si dominus rei intra sex septimanas se
 sistit, si ejusmodi cum inventore est territorij rem libere ac totaliter
 recuperat: Si verò extraneus potest inventor tertiam sibi partem
 præmij loco retinere. Quod si se non sistit intra sex septimanas res
 illa pro duab. partibus judici istius loci, tertia inventori cedit. & Andr.
 lib. 2. art. 37 (c) Tertiò per inventionem, acquiritur thesaurus h. e.
 antiquitus deposita pecunia cujus non extat memoria, quæ domi-
 num non habet l. nunquam nuda §. 1. ff. de acq. rer. dom. cujus conse-
 ctarium eam pecuniam cujus depositorem probabiliter scire possu-
 mus, non thesaurum esse, & proindè inventam non inventori cede-
 re, sed deponentis ejusq. heredum manere l. nunquam §. si in fin. & l.
 peregrè ff. de acq. poss. Hinc pecunia inventa in re emptâ non in mo-
 dum thesauri, sed E. C. quod à venditoris parentibus ibi deposita sit
 non ad emptorem, sed venditorem totaliter pertinet ut est text. form.
 in l. nunquam §. 1. ff. de acq. rer. dom. l. peregrè ff. de acq. poss. l. à tu-
 tore

tore ff. de rei vind. vide Alvarot. in c. i. n. 8. quæ sint regalia in usib. Feudor. Sunt autem certa requisita quæ intervenire debent, ad id, ut thesaurum inventum quis suum faciat, ad hac intelligenda sequentes assertiones sunt notanda. 1. Si investigatur & invenitur thesaurus magicis, & alijs illicitis, siue in suo siue in alieno loco non inventori sed fisco applicatur l. unic. in pr. C. de thesauris. quia rei illicita operam dans exinde commodum sperare non debet. 2. Si invenitur in fundo, vel alio loco proprio fit inventoris §. thesauros Instit. de rer. div. idq. ex præscripto Divi Hadriani d. l. unic. C. de Theaur. 3. Si invenitur in loco alieno data operâ, cedit totus non inventori, sed loci domino: non enim licitum est in alterius fundo thesaurum inquirere d. l. un. C. de thesaur. 4. Si invenitur in loco alieno casu & fortuitò dimidius inventori, & dimidius loci domino applicatur, nec refert locus publicus an privatus sit. In privato ergo loco alieno inventus dimidius inventori, dimidius domino illius loci privati applicatur. In loco casaris patrimoniali vel publico fiscali invento dimidius inventori, dimidius fisco; Casari vè cedit all. §. thesaurus l. 3. §. penult. ff. de jur. fisci. Illud questionis est in loco sacro vel religioso fortuitò inventus, cui cedat? Hoc enim in punct. d. §. penult. l. 3. ff. de iure fisci §. thesauros Instit. de rer. div. & c. unic. quæ sint regalia in usib. feud. discrepantia habemus iura. Nec enim Hotum. l. v. c. semb. ad §. thesauros Instit. de rer. div. & Borcholt. in c. unic. quæ sint regalia in usib. feudor. sententiam approbare possumus, qui nullam hic curiositatem dari existimant §. thesauros d. loc. sacro & religioso privatis §. si in locis l. 3. ad c. unic. de locis sacris ac religiosis publicis seu fiscalibus interpretantur. Eam ergo horum text. genuinam interpretationem esse existimamus. D. fratres primum ut in loco sacro & religioso casu inventus thesaurus, dimidius fisco Imperatoris cederet voluerunt d. l. 1. §. penult. idq. non sine ratione; sed ex illo æquitatis capite, quod loca religiosa fisci imperatorij sint. D. Hadrianus vero naturalem æquitatem secutus in loco sacro & religioso fortuitò in-

ventum thesaurum totum inventori assignavit. Postea Justinianus Imper. in §. thesauros Instit. de rer. div. non Divor. fratrum ut Duar. in tit. de solut. matrim. column. 1. in fin. & ad tit. de acq. rer. dom. c. 4. & Donell. 4. Comm. 14. existimant, sed D. Hadriani sententiam approbavit, ut rectè sentit Godefrid. Novell. Leonis 51. eumq. secutus Fomannus disp. Inst. 9. th. 8. lit. h. Deinde Fridericus Imp. repudiata Justiniani & Hadriani sententia D. fratrum opinionem revocavit, & in forum reduxit c. unic. quæ sint regal. in usib. feudor. Verum hisce jurib. omnib. derogatur putant Dd. dum ex notatis in c. r. de sent. & rejudic. ubi traditur: quod loca sacra & religiosa in dominio superioris ecclesiæ esse dicantur, concludunt dimidiam partem thesauri in loco religioso inventi inventori, dimidiam prelato tribuendam esse. Verum hodiè in praxi non attenda hac Dd. opinione sententiam D. fratrum & c. unic. observari, censemus. Illud hic quoq. questionis est. An inventus thesaurus vel pro rei circumstantia ejus dimidietas in fundo cujus dominium divisum directo an v. utili domino puta vasallo & usufructuario acquiratur? ad dominum directum seu proprietatis talem thesaurum pertinere existimamus l. divorcio §. si fundum in fin. ff. solu. matrim. Et in his quoq. convenit Jus Saxon. cum Jur. Civ. ut ostendit Wefemb. in not. ad §. Instit. de rer. div. & Heig. in §. 39. Instit. eod. fundam. constit. Elect. 53. p. 2. non obstante text. Landrecht/lib. 1. art. 35. Alle Schätze unter der Erde begraben tieffer denn ein Pflug/gehören zu der königlichen Gewalt. Nam licet illud olim sic in usu fuerit, hodiè tamen hic text. de metallicis venis intelligendus est, ut declarant Dd. præcitati loc. fund. cit. constit. 53.

V.

Traditio est datio possessionis (a) eademque fieri potest, vel per ipsum dominum (b) vel per ejus mandatarium. (c) Requiritur tamen ad eandem ex tantis persona potestas & voluntas (d) ex accipientis personâ consensus & apprehen-

prehensio (e) rei quæ traditur respectu ut habilis sit ad transferendum (f) & sui ipsius (g) & causæ propter quam traditur (h) ratione.

(a) posita definitio habetur apud Cujac. lib. 13. obs. 19. & desumpta est ex l. 3. ff. Empt. Vend. & l. si rem tradi 28. ff. de V. O. Traditio ergo dicitur hic modus transferendi dominij quasi translatio. (b) fieri autem potest non solum à domino vero §. per traditionem Instit. de rer. div. l. qua ratione §. hæc quoque ff. de acqu. rer. dom. (c) Sed & mandatario h. e. eo qui jussu domini rem transfert §. nihil autem in re est cum §. seq. Instit. d. l. all. text. ff. (d) Modo is qui vel cujus nomine res traditur verus dominus sit l. nemo plus potest ff. de R. J. & l. traditio 20. ff. de acqu. rer. dom. vel is qui tradit, tale quasi dominium in rem habeat, ut liberè eam administrare possit (quales tutores & curatores) quod si non habet eam alienare non potest, ut in furioso prodigo, minorenni, pupillo, marito ratione rerum dotalium immobilium æstimatarum perspicuum: vel ex concessione legis quasi dominus factus sit, cujusmodi creditor ratione rei oppignorata (e. Is vero cui res traditur in traditionem consentiat (in inventum enim nihil transferri potest) & rem traditam apprehendat quippe quod traditio apprehensionis species sit, & mediante apprehensione perficiatur. (f) Requiritur tamen porro ut in quem transfertur eandem accipere possit, ut res habilis ad transferendum (g) Inhabilis enim omnis res alienare prohibita, ut potè res sacra, sancta religiosa §. nulla Instit. de rer. div. fundus dotalis t. t. ff. de fund. dotali & id genus res aliæ (h) Ut præcedat titulus seu causa habilis ad translationem dominij (ut potè emptio, venditio, donatio & cc.) eamq. ipsa traditio committetur & quasi sequatur §. vendita verò res Instit. d. loc. nec enim nudis pactis h. e. nudis titulis l. traditionib. l. servum 27. C. de rei vind. l. nunquam nuda ff. acqu. rer. dom. dominio rerum transferuntur. Illud non immerito queritur an error in causa dominij translationem impediatur? Neg. per l. cum 36. ff. de acqu. rer. dom. l. in traditionib.

48. ff. de pact. l. hominem ff. pro suo. Donell. 4. Comm. 18. Diff. variè
 Od. per l. si ego 19. ff. de reb. credit. & l. 35. ff. d. O. & A quos sequitur Al-
 ciat. 5. parerg. c. 15. Conn. 3. Comm. Responſionem vid. apud Donell. d.
 loc. & apud Setſerum d. diſp. th. fin. Pac. cent. 4. q. 63.

VI.

Traditio vel eſt vera vel ficta, (a) Vera dicitur quando
 de manu in manum res traditur (b) ficta vocatur quando
 ſus fingit traditionem interveniſſe (c).

(a) Schneiddv. & alij ita diſtinguunt traditionem ſund. l.
 non ſtatim ff. de peculio (b) & prioris deſcriptionem habemus in l.
 per traditionem ſub verbi tradi poteſt. Et à domino tradita alienan-
 tur, eaq. locum habet in ſolis rebus corporalibus tam mobilibus d. 5.
 per traditionem. tam immobilib. l. 1. §. penult. ff. de acq. poſſ. (c) poſte-
 rioris v. delineationis v. via exempla habentur §. interdū cum §. ſeq.
 Inſtit. d. loc. Eaq. in tantum porrigitur, ut per incertam voluntatem
 non certa perſonā conſtitutā in quam rem volumus transferre et-
 iam fieri poſſit §. hoc amplius all. loc. & non ſolum in corporalibus
 rebus, ſed & in incorporalibus locum habeat, cum in ijs patientia
 poſſeſſoris pro traditione habeatur l. 2. ff. de ſerv. quam ad fictam tra-
 ditionem ſufficere exempla in all. §. poſita abundè declarant. Sufficit
 ergò hic fictio iuris, nec reali traditione ad transferendum domini-
 um opus eſt. E. g. quando rem tibi commodavi, aut locavi poſtea tibi
 eundem dono tunc non opus eſt, eam tibi tradam, ſed ſufficit patiari
 rem tuam eſſe §. all. interdum. Sic quando tibi merces in horreo ven-
 do, non eſt opus ut ipſas merces tradam, ſed traditio fictè per clavi-
 um dationem fieri poteſt §. item ſi quis modo venditio donatio vel ali-
 us titulus præceſſerit l. clavibus ff. de contrah. empt. Citrò legitimum
 titulum enim præcedentem claves non rei tradendæ & transferen-
 dæ, ſed cuſtodix ſaltem cauſā data cenſentur l. cum pater pluribus ff.
 de Leg. 2. Illud hic non immeritò incidenter quaeritur an de jure Sa-
 xon. in emptionib. & venditionibus ad translationem dominiū tra-
 ditio

*ditio seu cessio judicialis requiratur; an verò qualicumq; extraju-
dicialis traditio sufficiat? discrepant hic interpretes Ruchbar.p.a.
qu.6.n.41. & Coler. decif. 16.n.3. & seq. putantes cessionem sive res-
ignationem & abdicationem Auflassung vnd Verzicht singularem
judicialem requiri. Heigius v.p. 1. qu. 18. n. 18. existimat eam non de
necessitate desiderari per gloss. ad art. 9. lib. 1. Landrecht. Heigij senten-
tia subscribimus.*

VII.

Confusionem seu commixtionem dicimus quando
duæ materiæ, seu corpora diversorum dominorum ita cō-
mifcentur & confunduntur, ut tamen unam novam spe-
ciem diversam unum novum corpus non constituent (a)
Hoc si voluntate & consensu dominorum factum, res con-
fusa est dividenda: (b) si verò casu, aut altero dominorum
volente, altero invito factum (c) tunc similiter si quidem
res confusæ congerie, & ita ut separari possint, unitæ, qui-
libet rem suam vindicare potest (d) sin verò continuitate
extremorum, & ita ut separari nequeant unitæ, itidem di-
visio rerum sic commixtarum est instituenda (e).

De confu-
sione.

(a) id enim quando unum novum corpus constituitur specifi-
catio dicitur: quia diversa & alia species producitur & quidem si
hæc confusio voluntate dominorum fit, res erit dividenda, nec atten-
dendum cujuscunq; generis & materiæ res confusa fuerint §. si duo-
rum cum seq. Instit. de rer. div. l. 5. in pr. ff. de comm. divid. l. 7. ff. de acqu.
rer. dom. habetq; hoc casu, quia consensu & voluntate domi-
norum res instar mutue traditionis communes factæ sunt §. si quod.
Instit. de rer. div. contra eum qui rem ita confusam solus vult retine-
re actio comm. divid. locum l. quidem Pomponius in fin. in pr. ff. de rei
vind. Divisio tamen non pro dimidiâ parte secundum proportionem
arithmeticam; sed pro rata ejus, quod quisquis contulit, habita ra-
tione & quantitatis & qualitatis secundum proportionem Geome-
tricam

tricam est instituenda (c) Si verè vel altero ex dominis invito & nolente vel casu ac fortuitò commixtio facta (d) tum quod casus fortuiti nemini imputari possint l. contractus ff. de R. J. quilibet rem suam vindicare potest, habetq; contra eum, qui rem totam vult retinere actionem in rem l. 3. l. 5. l. 23. in pr. ff. de rei vendic. quâ intentâ iudex litem dirimere debet ex aequo, & ita ut quilibet tantum & tale consequatur, quantum & quale prius habuit & si hoc esse non potest, ut damno passò à commodum percipiente recompensatio fiat all. §. quod si in fin. & §. 1. Inst. de off. judic. modò res talis sit, ut separari possit, cuius generis plerumq; res siccae quas congerie unum per commixtionem fieri in positione diximus (e) hac enim qualitate deficiente, reque ejusmodi existente, ut continuitate extremorum una fiat (quod in liquidis accidit corporib.) ita ut vel difficulter vel omninò non segregari possit leg. 5. in prin. ff. de rei vendic. l. adeò 7. §. sed & si 9. l. quicquid 27. ff. de acqu. rer. dom. communis sit habetq; actio de comm. divid. locum §. all. §. si duorum Instit. non est inferenda particula NON & legendum: non idem juris ut existimas Hottom. lib. 7. obs. 12. Non obstat idem §. §. idem 1. ff. de rei vindic. item §. cum ex aliena Instit. de rer. div. hi enim text. loquuntur de specificatione. Non obstat etiam l. si alieni 78 ff. solut. nam cum hic per solutionem meum acceperim traditione facta debitoris dominium in mea pecunia numerata interit. Donell. 4. Comm. 30.

VIII.

De Specificatione.

Specificatio dicitur quando ex materia, una, vel materijs diversis nova species efficitur (a) & in hoc acquisitionis modo (b) si partim ex mea, partim ex aliena materia, speciem feci novam, eandem mea manet (c) si verò ex aliena solum modò materia speciem facio, siquidem ad priorem & rudem materiam reduci potest, ejus erit species facta cujus materia fuit (d) si verò non reduci potest ad primam materiam ejus erit species qui operam in ea efficienda praestitit. (e)

(a) Id

(a) Idem quando unum novum corpus diuersum una nova species diuersa non constituitur confusio seu commixtio dicitur. (b) Grauis circa specificationem inter Sabini & Proculi Jētorum assensus fuit: Sabini enim existimarunt eis esse speciem qui materia domino fuit eo quod id quod ex meo fit meum efficiatur l. d. eo §. quis ex vult ff. ad exhibend. & id quod nostrum est, siue factum nostro nobis adimi haud possit l. id quod nostrum ii. ff. de R. J. Proculiani verò putarunt, eum facta species, cum antea in nullius bonis fuerit occupanti cedit per regulam quæ in §. fera Instit. de rer. div. traditur. (c) Cuius JC. in l. adeo §. cum quis ff. de acqu. rer. dom. & eum secutus Iustinianus in §. cum ex aliena Instit. de rer. div. hanc descriptionem sustulit, & constituit, ut si partim ex aliena partim ex nostra materia novam speciem faciamus eadem nostra maneat: cum non solum operam nostram prestiterimus; sed & partem materiae dederimus (d) Si verò ex purè & simpliciter aliena materia speciem novam facimus, ut eo casu, si ad formam priorem reduci non possit, eius res maneat cuius materia fuit §. cum ex aliena Instit. de rer. div. l. 7. §. cum quis l. sed sit 26. ff. de acqu. rer. dom. (e) Si verò non ita aboleri possit forma assumptâ ut pristina rursus inducatur, ut tunc effecta species specificanti cedit, eo quod tunc materia deperdita censeatur d. loc. Nec obstat l. all. adeo ubi dicitur, id quod ex meo fit, meum est: c. enim tum demum locum habet, si vel egomet ipsi ipse rem feci, vel alius meo nomine, vel me mandante, vel ratificante, ut notant interpretes ad hanc l. Requiritur tamen ad id, ut specificans speciem effectam suam faciat, bona fides: nam malâ fide ex aliena materia, quid efficiens, non sit eius dominus d. l. adeo §. cum quis 7. ff. de rer. dom. sed operam suam materia, domino, donare videtur arg. l. cuius per errorem ff. de R. J. l. adeo 7. §. ex diverso 12. ff. d. t. Nec ad versatur, quod Iustinianus in §. cum ex aliena & Caius d. l. adeo §. cum quis non distinguant expresse inter malam & bonam fidem, eam enim distinctionem habet Paulus tacite in vocab. suo NOMINE, quam nec Iustinia-

Justinianum repudiassè indè verisimile est quod Caij in d. l. adeo mediam viam sequentis opinionem approbet & sequatur. Nec hinc nostra assertioni obstat id, quod nemo cum alterius damno locupletari debeat c. locupletari d. R. J. in 6. l. planè 38. ff. de hæred. petit. l. jure naturæ 206. ff. d. R. J. Domino enim materia datur actio in factum contra specificantem ad materia estimationem consequendam. Diff. Conn. lib. 3. c. 6. n. 3 & addit, quod etiam tum quando species plus materix quam artis habet, licet ad pristinam formam reduci haud possit, ei res facta sit adjudicanda, cujus fuit materia, quam opinionem doctè refutat Arum. ex Instit. 4. th. 15. & positas distinctiones declarat Imperator multis exemplis in §. cum ex aliena Instit. de rer. div. Circa quæ tamen notandum id exemplum, quod de frumento ex spicis excusso ibi ponitur, huc non quadrare, sed ex Caij institutionibus à compilatoribus Instit. Justinianarum perperam exscriptum esse, non facto respectu ad posteriora verba Caij, quæ sunt hujus exempli correctoria, ut satis apparet ex l. 7. §. cum quis 7. vers. videntur tamen ff. de acquer. dom. ut deducit Hottom. & Anton. Matthæus ad d. §. cum ex aliena. Fomannius vult Tribonianum excusare disp. 9. th. 15. m. g. & adducit Imperatorum solummodò exempla in quibus quid ad priorem materiam reduci nequit, referre, nec strictè concludere frumentum esse excutientis. Sed text. verba huic conciliationi reclamant. Illud hic quaeritur rectè coronidis loco, an in navi idem obtineat quod in alijs speciebus & navis quoq; illius qui eam consecit efficiatur? Affirm. cum Baldo ad §. cum ex aliena Instit. de rer. div. Donell. 4. comm. 6. n. 2. Hottom. ad d. §. cum ex aliena Antonio Fabri 6. comm. 15. per l. 61. ff. de rei vindic.

IX.

De accessione naturali.

Accessioni naturali nobis acquiruntur ea, quæ ipsa naturâ operante rebus nostris accedunt, vel ex rebus nostris proficiuntur (a) Et hujusmodi accessionis species præcipuæ, ad quas aliæ referri possunt, sex sunt, scilicet alluvio

ludio (b) insula in flumine nata partus ancillarum (f) fructus spontè provenientes fundi (g) vel nostri aut quoad plenum (h) aut quoad utile (i) dominium vel alieni bona fide à nobis possessi (k).

(a) Vidimus hæcenus accessionis latissimè sumptæ species duas priores jam consequens est, ut propriè dictam accessionem videam, quâ id quod rei accedit nostra vel ex nostra re profici scitur nostrum efficitur juxta vulgatam regulam: accessorium sequitur naturalem sui principalis l. cum principalis 178. ff. d. R. l. c. accessorium de R. l. in 6. Harum una quidem principalis rectè naturalis vocatur, ideo quod maximè naturâ operante perficiatur. fund. §. insula cum trib. seq. & §. si qs cum duo. seq. §. §. Insula de rer. div. (b) huius prima species alluvio (que nihil aliud quam incrementum latens) cum terra portionem, que à flumine latenter & sensim nostro fundo adjicitur nobis acquirit §. præterea Insula de rer. div. l. adeo 7. §. 1. l. in agris 16 ff. de acqu. rer. dom. l. 1. C. de alluv. modo agri quibus portio adjicitur sint arcifinei seu occupatorii d. l. 16. l. 1. §. 6. ff. de fluminib. qui quales declarat Con. in lib. 3. c. 5. n. 4. & seq. in limitatis enim h. c. certis limitibus distinctis agris jus alluvionis locum non habet d. l. 16. ff. de acqu. rer. dom. Diss. Conn. 3. comm. 3. n. 4. vid. Donell. 4. comm. 26. & 27 c. & Baptistam Emium lib. 1. d. alluv. c. 17. Illud hic non immeritò quaeritur an ad usufructuarium, Emphyteutam & vassallum jus alluvionis quoq. pertineat? Affirm. defendemus per litem 9. §. huic ff. de Usufr. l. si fundus 16 in pr. ff. de pignorib. & ea que habet Schraderius d. feud. p. §. c. 6. n. 26. & Heig p. 2. q. ult. Ea v. terra portio, que repenti no motu, & ita ut animadverti possit, non paulatim & latenter fundo nostro adijcitur non efficitur nostra, sed à suo domino antequam coaleuat, quo vis tempore vindicare potest §. quod si vis Insula de lo. l. adeo §. 1. ff. de acqu. rer. dom. Sit amen tam diù negligentia suâ à domino non vindicatur donec coaleuat, per hanc consolidationem, & quasi fundo nostro agglutinationem nostra efficitur all. §. & all. l. adeo l. 9. §.

Alfenus 2. ff. de damno infect. quod & in arboribus obtinet, quæ ad fundum nostrum vi fluminis adactæ antequàm radices egant à suo domino vindicari possunt: postquam verò radices egerunt, nostre efficiuntur d. l. 9. §. Alfenus 2. ff. de dam. infect. l. led si 26. §. 2. ff. de acqu. rer. dom. Iidem Pomponius §. 7. ff. d. rei vindic. (c. Insulam b. e. terram in salo seu mari (indè enim nomen habet, quod maxime in mari sita sit) quod attinet hæc in mari nata (vobis enim de insulis quæ semper fuerunt cujus generis Corsica, Creta & similes (c. mo non est) similiter ut mare nullius est in bonis arg. §. & quidem Iustus. de rer. div. & proinde occupanti cedit §. Insul. Insit. d. loc. adeo 7. §. 3. ff. de acqu. rer. dom. / ei qui animo eo eam ingreditur ut eandem occupet, nec hoc casu necesse est singulas terre glebas apprehendere l. 1. ff. de acqu. rer. dom. Iurisdictionem tamen in Insula sic occupata retinet cujus est provincia arg. l. Insulæ 9. ff. de iudic. Vult ad §. Insula 22. Insit. d. rer. div. Nata verò in flumine medio, eorum est communis quorum fundi flumen attingunt modò fundi artificinij non limitati sint l. 1. §. Insula ff. de flum. §. Insula 22. Insit. de rer. div. eo quod alveus, quatenus non tegitur flumine privatus sit, & ad proximè accolentium dominium pertineat l. ergo 30. §. 1. & 2. ff. d. acqu. rer. dom. Cuiusvis tamen proportionè quàm ipsius fundi flumen attingit all. §. Insula all. l. adeo §. Insula & l. inter eos ff. de acqu. rer. dom. acquiritur. Cum quo convenit Ius Saxen. art. 56. lib. 2. Landr. Et denique si ripæ proprior est quam fluminis medietati, eorum quorum fundi proximius adjacent all. textib. Et hæc acquisitio insule de quâ hic loquimur intelligenda est, tam de proprietate, tam de usu l. adeo §. 3. l. inter 29. ff. de acqu. rer. dō. Don. 4. Com. 11. Dis. Cuj. 14. obs. 11 per l. pen. §. ult. ff. de acqu. rer. dom. Resp. vid. apud Pac. cēt. 1. avr. qu. 93. Si n. flumen sinuosè trāscurrere incipit, ita ut superius dividatur, & inferius rursum uniat, ac ita ex agro alicuius insulam efficit, ea insula sic effecta ejo manet, cujus ager antea fuit §. Insula & §. all. adeo §. quod si d. art. 56. Landrecht. Similiter requiritur Insula fluminis alveo jam firmiter agglu-

agglutinata ut sit. Si enim nondum alveus esset; sed solummodo virgultus aliâq. materiâ in ipso flumine suslineretur publica esset, nec ad privatorum dominia pertinet, eo quod flumina in se publici juris sint l. penult. ff. de acqu. rer. dom. (d) Ut autem insula, sic & alveus derelictus h. e. fossa per quam flumen dilabitur seu venter fluminis, eorum efficitur, qui propè ripam prædia arcifinia & occupatoria h. e. prædia non limitata possident. est g. hoc casu pro quantitate prædij, quantitas alvei derelicti: cuius assig. nanda §. quod si natural. Instit. d. rer. div. l. 1. §. 1. ff. de fluminib. l. adeo 7. §. 1. ergo §. 1. ff. d. acqu. rer. dom. licet quam diu alveus flumini inservit juris publici sit, in tantum ut & ager privatus non modo per alveum s. flumen publicus fiat, non quidem proprietate, sed usu l. adeo 7. §. 5. eo quod flumen publicum sit non quod ad proprietatem, sed quoad usum, ut deducit Vult. in tit. Instit. d. rer. div. n. 24. in pr. ex l. 1. in pr. ff. d. interdict. & l. fluminum ff. d. damn. infect. Sed & flumine alveum longo intervallo post delinquente, non prioris domini rursus efficiatur, sed iis qui prædia propè ripam præsidet, cedit ut all. §. quod si naturali & all. l. adeo. Diversa tamen ratio est in inundato agro: Secedente enim aquâ, ager is iis rursus cedit, quorum antea fuit §. alia sanè Instit. d. loc. l. 30. §. alluvio ff. de acqu. rer. dom. Cui nunc obstat l. Attius 38. ff. eod. loquitur enim de mutatione alvei l. 23. l. 24. ff. quib. modis usufr. amitt. quod & tunc obtinet si alveus à flumine noviter factus, repente exsiccet, & à flumine destituatur l. adeo 7. §. quod si & §. aliud sanè l. ergo §. aluvio ff. de acqu. rer. dom. Donell 4. Comm. 28. Baptista Aemius d. iure alluvion. §. 1. n. 2. & seq. c. 13. Diss. Conn. 2. comm. §. contrario. rum argum. dissolutionem vid. apud Pac. cent. 1. q. 88. (e) Quarto factus ex animalibus nostris proveniens non solum ijs quorum plenum; sed & ijs quorum utile saltem habemus dominium, nobis cedit §. item ea Instit. d. loc. l. 6. ff. de acqu. rer. dom. & l. 5. §. 1. ff. de rei vind. ubi JC inquit: Si equam tuam equus meus prægnantem fecerit, non esse tuum, sed meum quod natum est, quod ipsum ex usu. fu. tuario manifestum est, cui cedit licet utile saltem dominium ha.

beat §. in pecudum Instit. d. l. (i) *provisu ancillarum quoq; similiter*
his cedit eo quod partus ventrem per l. §. d. 2. ff. de rei vind. & arg. l.
natura 24. ff. de stat. hom. & consequenter ventris domini arg. d. l.
§. d. 2. sequitur, nisi quod in hoc illud peculiare sit, quod ususfructu
anci. legato aut aliter concessio, non ususfructuario, sed proprietario
domino acquiratur, eo quod homo ob suam excellentiam non sit in
fructu al. §. a. pecudum & l. 68. ff. de usufructu, Obstrare videtur l. 10. l.
Falcidia 24. ff. ad L. Falcid. & l. Paulus respondit 4. ff. d. usuris. Resp.
vid. apud Roman. disp. l. ult. th 22. & Ceras. §. miscil c. 8. (g) De-
nig; fructus fundi quod attinet hi sunt aut naturales aut industria-
les l. fructus in pecudum l. qui si §. in alieno ff. d. usur. & ex his natura-
les & sponte provenientes (de his enim hic in fructificatione nobis
solummodo sermo est) ut soli necessarium possessori cedunt certa ta-
men cum distinctione. h) Si enim fundus totaliter pleni domini ju-
re, noster est totaliter & indistinctim efficiuntur nostri arg. §. all. item
ea. Idq; ea ex ratione, quod nihil t. un. naturale sit, quam id quod ex re
nostra provenit, nostra non fiat. (i) Si vero saltem quo ad usum fru-
ctum, vel colonorum jur. aliove utili domini titulo noster est. Isti
jure per mortem usufructuarii vel coloni finito, percepti, h. e. a solo
separati & in horreum reconditi, nostri saltem efficiuntur pendentes & se-
penti in horreum non de reconditi non similiter, sed: idem proprietario
domino cedunt leg. si fructuarius messem leg. si apes 26. l. servus 61.
§. locavi ff. d. furt. §. is vero Instit. d. rer. divis. in quo vocabulum
ferè non exterminandum putamus per l. 14. §. ult. ff. Locati leg. viam
10. C. de locat. Idq; propterea, quod fructus pendentes pars soli esse
censeantur l. fructus ff. d. rei vindic. morte autem usufructuarii, jus
quod in solo fundi istius habuit ut personale extinguatur §. fin. Instit.
d. usufr. Diss. Cujac. in notis Instit. post. & putat deberi heredi fru-
ctuarii fructus pro rata temporis, quo consistit usufructus per l. §. §.
4. ff. si usufruct. per. & l. 32. & penult. ff. de usufruct. legat. quam
opinionem Cujac. refutat. Hartm. lib. 1. quæst. 24. n. 17. (k) Quod si
fundum alienum ut nostrum bona fide h. e. non aliter quam ut noster
sit, scientes & existimantes possidemus, quam diu in bona fide sumus

omnes inprovenientes fructus naturales l. bonæ fidei 48. l. qui scit §
 1. l. in pecudum. 28. ff. d. usur. §. si quis Inst. de rer. div. nostros efficitur.
 Quod si alter verus dominus nondum fundo præscripto (si enim præ-
 scriptus est, vindicatio non habet locum) eum vindicat, nosq. ita
 male fidei possessores esse incipimus, tunc dominus fundi suos facit
 naturales fructus pendentes, ex eo quod pars fundi esse censeantur
 l. fructus 44. ff. de rei vindic. & omnes tam extantes tam consumptos,
 qui post malam fidem supervenientem, vel percepti sunt, vel percipi
 potuerunt l. in fin. C. de petit. hæred. l. certum 22. C. d. rei vind. Ut et si
 bonæ fidei possessor non habet titulum suæ possessionis, h. e. quando
 quidem illum suum fundum esse certò statuit, quo titulo autem an
 ex emptione, an donatione, ipse vel sui antecessores eundem accepe-
 rint, ignorat, ante malam fidem perceptos h. e. quoquo modo solo re-
 motos, licet in horreum nondum reconditi fuerint l. 13. ff. quib. mod.
 usufr. amitt. l. bonæ fidei ff. de acqu. rer. dom. l. qui scit §. 1. ff. d. Usur.
 tam consumptos ex quibus bonæ fidei possessor factus est locupletior
 Didac. Covar. r. resol. c. 3. per l. sed si §. consuluit ff. d. hæred. petit. ex quo
 ex quo text. interpretationem l. Nescennius §. fundum ff. d. re judic. de-
 sumendam, putamus cum Foman. disp. Inst. th. 21. lit. c. Diss. Fach. 1.
 contr. 58 ita ut eorum æstimationem bonæ fidei possessor præstare te-
 neatur, l. si me & Titium ff. si certum petat per §. fundum l. Nescennius
 ff. d. re judic. l. 5. & me ff. d. reb. credit. l. idem ff. de condict. indeb. quam
 extantes l. fructus & fundi d. l. bonæ fidei d. l. qui scit l. in pecudum ff.
 d. Usur. Bonæ fidei, verò possessor, hoc casu solos fructus perceptos h.
 e. agro remotos, licet in horreum nondum reconditi fuerint arg. mod.
 adduct. L. L. Siquidem suæ possessionis titulum habet h. e. si scit quo
 jure ipse & antecessores sui hunc fundum possideant, omnes tam ex-
 tantes, quam consumptos §. si qui Inst. d. rer. div. l. bonæ fidei ff. d. ac-
 qu. rer. dom. Sin v. titulus non habet, solos cōsumptos ex quibus non
 factus est locupletior arg. all. l. sed si §. consuluit ff. de hæred. petit. capi.
 suos facit. Male fidei possessorem quod attinet, is è fructibus natura-
 libus, nec perceptos si ve extant, si ve consumpti sint, nec percipiendos
 suos

uos facit, sed omnes siue indè loci: plenior factus sit siue non fundi domino restituere tenetur, l. si navis §. fin. l. l. v. l. d. rei vind. & §. all. si quis & l. 25. in fin. ff. d. usur. Et ejusmodi fructus à mala fidei possessore repeti possunt si quidam extant rei vindicatione: sin v. consumpti condici sine causa l. mala fide C. de Condict. ex lege.

X.

De accessione industrialium.

Accessione industriali nobis acquiruntur ea, quæ non naturâ; sed industria & labore humano è rebus nostris proveniunt (a) quod ipsum fit, vel rem rei, vel rem solo conjungendo (b) Hoc contingit aut plantatione & ratione (c) aut in ædificatione (d) illud aut in textione (e) aut picturâ (f) aut scripturâ (g).

(a) arg. §. si tamen alienam & §. cum in suo solo cum §. §. seqq. Inst. d. rer. div. (b) ita distinguit elegantissimè Foman. disp. 9. th. 16. & 24. Et quidem in ea accessione, quæ res solo conjungitur, hæc unica observatur regula: quod res semper solo cedat. In eâ verò accessione quæ res rei conjungitur distinguendum an res quæ rei conjungitur illius rei cui conjungitur pars formalis fiat, an non? Priori casu ei ceditur rei, quæ nova forma introducenda causa fuit principalis: Posteriori casu res conjuncta simpliciter ei rei cedit, cui conjungitur, ut elegantissimè decidit Gædd. ad l. Labeo 14. n. 11. ff. d. V. S. & eum secutus Foman. d. disp. 9. th. 24. & 25. (c) Plantatio §. si Titius l. adeo §. ult. ff. d. acqu. rer. dom. l. 1. & 1. ff. d. rei vind. Satis §. qua ratione Inst. d. rer. div. l. qui scit 25. ff. de Usur. l. 19. in pr. ff. d. acqu. rer. dom. solo cedunt, & proindè si nos alienam plantam in nostrum fundum ponimus, alienumque semen nostro fundo inserimus, vel si alter quispiam plantam suum semen, nostro fundo inserit, sic implantata, insita, nobis acquiruntur modò radices egerint: antequam enim radices egerint à suo domino vindicari possunt: radices enim sunt quasi gluten, quod planta vel arbor solo agglutinatur. Si ergo in nostro fundo arbor alterius à nobis bonâ fide insita fuerit, dominum priorem amittit, & nostrum

nostra efficitur l. adeo §. 9. ult. ff. d. acqu. rer. dom. l. 1. & 3. ff. de rei vindic.
in tantum ut rursus eruta ad priorem dominum non revertatur l.
 sed si §. arbor. ff. d. acqu. rer. dom. *Nec obstat* l. idem §. d. arbore ff. d. rei
 vindic. *Iste enim lex: priori domino utilem solummodo tribuit actionem, non directam, & sic eum non constituit dominum, ut respondet*
Delrio ad d. l. idem. Unde & si vicini arbor in confinio posita in meo
 fundo ita radices egit ut à terrâ mea alatur, mea efficitur, adeo ut
 fructus ejusdem inter nos sint dividendi, modò ab initio ubi capit
 vitæ esse utriusq. fundi terram presserit §. si Titius Instit. de rer. div.
 d. l. adeo: Ea enim arbor, quæ non est posita in fine, licet in utroq. fun-
 do radices egerit communis non est l. 6. in fin. ff. arbor. furt. cæsar. Sed
 ego fructus inde in alienum decedentes fundum, etiam demum post
 tertium diem colligere possum l. unic. ff. d. gland. legend. *Ius*
tamen Saxonicum de tali quoq. arbore non communi decedentes
fructus non arboris, sed fundi in quem cadunt domino l. 2. art. 52.
 Landrecht Weichbild art. 157. imò eos fructus quos quis ex ramis ar-
 boris vicine in suum fundum dependent, j. decerpere potest, domi-
 no fundi in quem rami dependent, adjudicat d. art. Landr ubi text.
 inquit *flicht sich der Hopffe umb einen Baum/wer die Wurzel inn*
dem Hofe hat/der ziehe den Hopffen/was ihm folget das ist sein /
was aber nicht folget/das bleibt des Nachbarn. Et quod magis est
jus Saxon. domino fundi confinis arboris propendentes ramos suc- i-
dere concedit Weichbild art. 126. & 127. *Hiscæ casibus tamen datur ei,*
cui semen & planta fuit si vel nos, vel ille ipse bona fide h. e. nescien-
tes fundum alienum esse, consevimus fundum, vel eidem quid im-
plant. vivimus, contra dominum sita ac implantata retinere volen-
tem, si non impensis, & astimationem seminis ac plante præstat, ex-
ceptio doli l. 48. ff. de rei vindic. *Et si enim non seminis, sed soli jure*
fructus percipiuntur l. quâ ratione §. ff. d. acqu. rer. dom. d. l. qui scit.
dominus tamen fundi obligatur ad restitutionem impensarum per
l. planè §. 8. ff. de peut. l. hered. vel fructuum dationem l. 14. ff. d. condict.
 indeb.

indeb *De jure Saxon. seminans non recuperat impensas* Landrecht i lib. 2. art. 46. Si v. ens malâ fide rem alienam nostro fundo inserimus, implantavimus, dantur domino rei contra nos quatuor actiones scilicet ad exhibendum, rei vindic. conduct. furt. actio furti. arg. verborum: sicut is qui alieno solo ædificavit §. all. quâ ratione, per ea quæ adducit Schneidvv. ad §. in suo solo Instit. de rer. div. n. 6. E diverso vero si mala fide h. e. sciens fundum suum non esse fundo suo quid inserit implantat, amittit rem insitam implantatam arg. l. cuius per errorem ff. d. R. J. Et ea, quæ de satione & implantatione hætenus adduximus non solum procedunt in eo fundo, qui plenario dominio jure ad nos pertinet, sed & in usufructuario & eo fundo quem cum alienius sit, ut nostrum bonâ fide posidemus. Nam fundum plenarij dominij jure ad nos pertinentem quod attinet, ut naturales sic & industriales fructus rerum vel nostrâ vel alienâ industriâ fundo nostro implantarum insitarum nostri efficiuntur, secundum illam regul. nihil tam naturale est, quàm ut id, quod ex re nostra provenit, nostrum efficiatur. Idem juris est in fundo usufructuario: usufructuarius n. ut naturales, sic & omnes fructus (sive ex re sua industria sive ex re alterius industriâ plantata, sata solo cedunt) suos facit, cum distinctione tamen illâ, quæ de naturalibus fructibus præcedenti positione à nobis tradita per generalia verba §. is v. Instit. de rer. div. Similiter & qui alienum fundum ut suum nondum præscriptum bona fide possidet: domino v. præscriptionem interrumpente, non tantum naturales (secundum in præcedenti positione traditam distinctionem) sed & industriales fructus, ex re suâ sive alienâ industriâ plantat. sata per regulam (sata plantata solo cedunt) perceptos tam consumptos quam extantes, sive cum sive sine titulo possident §. si quis Instit. d. rer. div. l. 48. ff. d. acqu. rer. dom. l. 45. in fin. ff. d. usur. inspectâ scil. naturali aequitate (de rigore juris enim solos consumptos suos facit, extantesq. per verum dominum officio judicis vindicari possunt per l. certum C. de rei vindic.) pendentes v. non aquè suos facit, quia pars
fundi

fructi censentur. Jus Sax. hac omnia duob. axiomatibus determinat, quorum primum ita se habet: colens fundum alienum bonâ fide lucratur fructus, malâ fide, & fructus & operam perdit gl. Landrecht lib. 1. art. 45. Secundum verò hoc modo Was die Erde bestrichen / vund die Hæcke bedeckt hat / das folget dem Erbe des Fruchtgnissers. Landrecht lib. 2. art. 58, & lib. 3. art. 76. (d) Inadificationem quod attinet, hæc soli dominum adificij ac materia per adificationem consumptæ quoq; dominum facit 1. Sive quis adificet in suo solo ex materia sua per d. l. d. eo §. si quis ff. ad exhibend. 2. Sive adificet in suo de aliena materia §. cum in suo Inst. d. rer. div. l. 1. & 2. ff. d. superficiebus l. 2. C. d. rei vindic. 3. Sive adificet in alieno solo de sua materia l. planè ff. d. pet. hæred. §. ex diverso d. loc. 4. Sive quis adificet de aliena materiâ in solo alieno l. 2. C. d. rei vind. Illud hic non immerito queritur, an supra alterius parietem extructum adificium domino parietis acquiratur? affirmativam defendemus cum Harp. disp. 12 th. 1. in notis. Obstare videtur §. cum in suo Inst. d. rer. div. Resp. illud adificium solo per parietem coheret. Obst. videtur etiam l. quemadmodum 29. §. 1. ff. id L. Aquil. Resp. 1. Projectum ita prohibetur, ut nusquam requiescat l. malum 242. §. 1. ff. d. V. S. Proindeq; solo mediante pariete conjunctum haud rectè dicitur. 2. Illud fieri propter naturam servitutis. Projectum n. habere, quadam servitutis species est. Coras. ad tit. ff. d. dam. infect. Ad id tamen ut soli et parietis dominus adificij superextructi dominium nanciscatur requiritur 1. ut solum sit privatum d. §. cum in suo Inst. d. rer. div. In solo n. publico vel omnib. communi non adificium solo, sed solum adificio cedit l. in tantum 6. in pr. ff. d. rer. div. l. quod in liore t4. ff. d. acqu. rer. dom. 2. requiritur ut res inadificata immobilis sit l. 7. §. Et in suo ff. d. acqu. rer. dom. In re mobili n. non procedit acquisitio per inadificationem l. Titius 60. ff. eod. Hac duo si adfuerint dominus soli, in tantum adificij dominus efficitur, ut aliena materia adificio juncta nec per rei vindicationem nec per actionem ad exhibendum repeti possit l. 23. §. penult. l. Julianus 37. ff. d. rei vindic. §. all. cum in suo l. 7. §.

o. ff. d. acqu. rer. dom. propter prohibitionem L. 12. Tab. quæ ne aspectus urbis depositis ædificiis deformatur l. 2. C. d. ædific. privat. tignum h. e. quamcunq; rem quæ structura ædificiæ accessit l. 7. in pr. ff. ad exhibend. §. cum in suo Inst. d. rer. div. l. 1. ff. d. tign. junct. l. 1.igni ff. de V. S.)
 eximere vetat all. §. cum in suo l. 1. ff. d. tign. junct. Non tamen eo ipso dominus esse desinit all. §. cum in suo l. eum qui 23. ff. de usurp. l. in rem 33. in pr. ff. de rei vindic. Secundo enim casu si ædificans est bona fidei possessor materiae dominus existente ædificio habet actionem in factum prætoriam in simplum d. l. in rem actio dicit ff. d. rei vind. l. 98. in fin. ff. d. solut. & actionem de tign. juncto, ad duplam materiae æstimationem consequendam all. §. cum in suo l. 1. ff. d. tign. junct. & diruto ædificio, si non duplum est consecutus rei vindicationem & actionem ad exhibendum all. §. cum in suo d. l. 7. §. 10. in pr. d. l. 1. & 2. ff. de tign. junct. Sin v. mala fidei possessor materiae ædificans dominus materiae habet contra eum actionem d. tign. junct. ad interesse in duplum l. in rem actio §. tignum ff. d. rei vindic. l. 3. §. sciendum ff. ad exhib. ac præter hæc actiones condictioem furtivam, si is à mala fidei possessore emit, & actionem furti si ipse ædificans materiam illam subtraxit secund. gloss. ad L. 1. ff. d. tign. junct. Tertio casu v. dominus materiae si vel ipse à vero domino possidet solum, vel si bona fide h. e. inscius ex sua materia in solo alieno ædificat, in ædificiæ possessione constitutus, fundam. l. si in arca 33. ff. d. condict. iudebiti l. 48. sumptus ff. d. rei vind. à domino soli impensas & æstimationem materiae retentione ædificiæ l. in fundo 38. ff. d. rei vindic. recuperare. eumq; si hoc interesse recusat, ab acquisitione ædificiæ per exceptionem doli removere potest §. all. ex diverso l. 14. ff. de Except. doli. In ædificiæ v. possessione non constitutus, si per errorem sine deductione expensarum fundum & ædificium restituit, non nisi imploratione iudicis suum consequi poterit ut sentit Foman, d. disp. 9. th. 17. lit. C. fund. praall. l. si in arca. Non obstat l. qui except. 40. §. si pars ff. de condict. indeb. & l. haeres 21. ff. ad Trebell. Loquuntur n. de eo casu quando inter solventem, & accipientem qd negotii geritur, & contrahitur. De jure Sax. potest Colonius usufructua-

Fluarius, vel alius, qui alienum pradium possidet adificia tollere si proprietarius fundi impensas adificii restituere recusat. Landr. li. 2. art. 53. Sin v. mala fide h. e. sciens alienam esse, quid in alieno solo adificavit materiam donasse praesumitur d. l. 7. §. 12. ff. d. acqu. rer. do. §. ex diverso Instit. d. rer. div. eandemq. amittit arg. l. per errorē ff. de R. l. all. §. ex diverso. In tantū ut nec diruto adificio eam vindicare all. §. l. i. §. 2. C. de rei vind. l. si is contra quem C. d. adif. priv. nec ullam actionem dolivē exceptionem instituire possit Schne. ad. cum. n. solo Instit. de rer. div. Obstat vid. l. 2. C. d. rei vind. ex opinione Hottom. 32. vid. apud Don. 4. comm. c. 33. Et quarto deniq. casu quo materia astimatio est prestanda à soli domino sive adificans in bona fide sive in malā fide fuit, ea q. stante adificio non praestita diruto eodem materia vindicari potest per l. 2. C. d. rei vind. (c) In textura hac cedit res intexta ei, cui est intexta §. 26. Instit. d. rer. div. eo q. pars ipsius formalis efficiatur Gœd. ad L. Labeo ff. de U. S. Sic purpura aliena chlamydis, alteri^o intexta cedit chlamydi, & ejus efficitur cuiq. chlamys fuit l. 23. §. 3. ff. d. rei vind. l. tigni 7 ff. ad exh. eo q. suā formam amittat, chlamydisq. ita iugatur ut pars formalis existat, & excludi o. possit Gœd. d. lo. (f) In hac cedit Tabula pictura, ei^o q. cui^o pictura est, etiam tabula efficitur l. qua ratione 9. §. 2. ff. d. acqu. rer. dom. §. si quis Instit. de rer. div. eo quod pictura non sit simplex tabula accessio, sed accessoria specificatione tabula addens formam, ut non amplius tabula; sed pictura & imago vocetur Gœdd. d. loc. Foman. disp. 9. th. 25. Nec obstat nobis Paulus in l. in rem 23. §. sed & id 3. ff. d. rei vind. Loquitur enim de coreacis, cereis, lapideis, ligneis tabulis, quae scribenda delineanda & vulgariter depingenda rei gratiā facta sunt Cajus verò in d. l. qua ratione de pictura artificiosa loquitur, alioquin sibi contrarius esset lib. 2. Instit. h. tit. §. item 4. qualiter hosce text. conciliat Gœdd. d. loc. n. 13. (g) In hoc acquisitionis modo scriptura charta cedit l. in rem 23. §. 2. ff. de rei vind. l. 3. §. penult. ff. ad exhib.

DISP. DE ACQU. DOM. IURIS GENT.

§. literæ Instit. de rer. div. eo quod non fiat pars formalis chartæ Cœd.
d. loc. Mynsing putat olim propterea scripturam chartæ cessisse, quod
charta olim in maximo fuerit prætio: Id verò hodiè cum
non in tanto pretio sit non similiter obtinere.

Resp. vid. apud Foman. d. disp.

9. th. 23.

F I N I S.

